

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Korom Mihály ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Pajor Andrea jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Közép-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 2.K.30.806/2008. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. október 3-án kelt 2.K.30.806/2008/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 2.K.30.806/2008/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 163.400 (százhatvanháromezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes házi orvosként tevékenykedő egyéni vállalkozó volt, akinek 2001-2005 évekre vonatkozó bevételeinek utólagos vizsgálatát végezte az első fokú adóhatóság. A vizsgálat eredményeként 2007. augusztus 31-i határozatával személyi jövedelemadó adónemben összesen 2.722.897 Ft adókülönbözetet állapított meg a felperes terhére. Megállapította, hogy a felperes nyilvántartási, könyvvézetési kötelezettségének csak részben tett eleget, szigorú számadású bizonylatok nyilvántartásával nem rendelkezett, a számlatömböket nem tudta bemutatni, a számítógépes tárgyi eszköz nyilvántartása pedig nem felelt meg az előírásoknak. Az adóhatóság a felperes bevételeiben szerepeltetett költségek vonatkozásában összehasonlító becslést alkalmazott, a felperessel azonos foglalkozású, az adóhatóság illetékességi területéhez tartozó más adózók bevételeihez viszonyította a bevétel és a

költséghányad arányát. Ennek eredményeként állapította meg, hogy a felperes 2001 évben 17%, 2002 évben 8%, 2003-ban és 2004-ben 10%, 2005 évben 17%-kal magasabb összegben számolt el költséget, mint más vállalkozók. Rögzítette továbbá, hogy a felperes jogellenesen érvényesített a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban SZJA tv.) 40. § (1) bekezdése szerinti súlyos fogyatékosági adóalapot csökkentő kedvezményt.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2007. december 3-i határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte.

A Fővárosi Bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletét az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 143. § (1) bekezdésére, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban Pp.) 164. § (1) bekezdésére, 213. § (1) bekezdésére, 215. §-ára, 324. § (2) bekezdés a) pontjára, továbbá a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) 2. § (1) és (3) bekezdésére, 32. § (1) bekezdésére alapozta. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy önmagában a felperes rossz egészségi állapota a Ket. 32. § (1) bekezdése szerinti eljárás felfüggesztésére nem adhat alapot. A Fővárosi Bíróság utalt arra, hogy a felperesnek kellő idő állt rendelkezésre az adóhatósági ellenőrzés során a hiányzó iratok pótlására, illetve az adóhatóság becslési módszerével szemben módja volt eltérő költséghányad bizonyítására. Miután a felperes a becslés módszerét nem vitatta, a Fővárosi Bíróság megállapította, hogy a kereseti kérelem korlátait nem léphette át, ezért a kimutatott átlagos költséghányad mértékét nem vizsgálhatta felül.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet hivatkozással arra, hogy az adóhatóság tévesen hagyta figyelmen kívül súlyos fogyatékoságát, mint adóalapot csökkentő kedvezményt, amelynek igazolására csatolta a Szociális és Munkaügyi Minisztérium levelét. Sérelmezte továbbá, hogy az adóhatósági határozat végrehajtása a felperes házi orvosi vállalkozásának folytatását is lehetetlenné teszi. Utalt arra, hogy súlyos egészségi állapota méltányosabb megítélést érdemelt.

Az alperes ellenkérelmében utalt arra, hogy a felperes súlyos fogyatékosága abban az esetben lett volna figyelembe vehető, ha azt a felperes a súlyos fogyatékoság minősítéséről és igazolásáról szóló 16/1990. (IV. 23.) SZEM rendelet (a továbbiakban: R.) szerint igazolja. A felperes azonban ilyen igazolást nem csatolt. Utalt arra továbbá, hogy a felperes konkrét Ket., illetve Art. előírást nem jelölt meg, általában e törvények megsértésére nem hivatkozhat.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a Pp. 207. § (3) bekezdését jelölte meg, mint olyan jogszabályt, amellyel a jogerős ítélet ellentétes. Az alperes helyesen mutatott rá, hogy a Pp. 207. §-ának nincs (3) bekezdése. A Legfelsőbb Bíróság egyetértett az alperes ellenkérelmében előadottakkal a tekintetben is, hogy általában a Ket., illetve az Art. előírásainak megsértésére hivatkozni konkrét jogszabálysértés megjelölése nélkül a Pp. 272. § (2) bekezdésére figyelemmel alappal nem lehet.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem kereteire figyelemmel [a Pp. 270. § (2) bekezdése] hangsúlyozza, hogy a jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni). Ezért a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelemben nem vizsgálhatta a felperes méltányos eljárást hiányoló kifogását.

A súlyos fogyatékos személyek kedvezményének elismerését illetően a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a SZEM rendelet kiadására az SZJA tv. felhatalmazása alapján került sor, amelynek 2. §-a kimondja, hogy a súlyos fogyatékoság igazolására milyen szakfőorvos jogosult. Az R. 2. § c) pontja értelmében a szívbetegségben szenvedő III-4. funkcionális stádiumban lévők esetében a kardiológiai szakrendelés, vagy a kardiológiai belosztály vezetője jogosult súlyos fogyatékoság igazolására. Az R. 2. számú melléklete iratmintát tartalmaz a súlyos fogyatékoság minősítésére szolgáló igazolásról. Miután a felperes nem az R. által meghatározott igazolás birtokában kérte az adókedvezmény elszámolását, ezért a jogerős ítélet vonatkozásában jogszabálysértés nem állapítható meg.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, és az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes felülvizsgálati perköltségének, valamint az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2009. szeptember 24.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Darák Péter sk. előadó bíró, Dr. Hajnal Péter sk. bíró